



У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Нечпая Володимира Петровича щодо офіційного тлумачення положень пункту 1.24 статті 1, пункту 32.2 статті 32 Закону України „Про платіжні системи та переказ коштів в Україні“ у взаємозв’язку з положеннями статті 16 цього закону, окремими положеннями нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України і Правління Національного банку України

м. К и ї в
16 квітня 2014 року
№ 52-у/2014

Справа № 2-25/2014

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича – головуючого,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Саса Сергія Володимировича,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Стецюка Петра Богдановича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шевчука Станіслава Володимировича – доповідача,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Нечпая Володимира Петровича щодо офіційного тлумачення положень пункту 1.24 статті 1, пункту 32.2 статті 32 Закону України „Про платіжні системи та переказ коштів в Україні“ у взаємозв’язку з положеннями статті 16 цього

закону, окремими положеннями нормативно-правових актів Кабінету Міністрів України і Правління Національного банку України

Заслухавши суддю-доповідача Шевчука С.В. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянин Нечпай В.П. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень пункту 1.24 статті 1, пункту 32.2 статті 32 Закону України „Про платіжні системи та переказ коштів в Україні“ від 5 квітня 2001 року № 2346–III (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 29, ст. 137) з наступними змінами (далі – Закон) у взаємозв’язку з положеннями статті 16 цього закону, пункту 1 статті 1 Декрету Кабінету Міністрів України „Про систему валютного регулювання і валютного контролю“ від 19 лютого 1993 року № 15–93 (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 17, ст. 184) з наступними змінами (далі – Декрет), пункту 3.2, підпункту „а“ пункту 3.10 розділу III, пункту 5.5 розділу V Положення про здійснення операцій з банківськими металами, затвердженого Постановою Правління Національного банку України від 6 серпня 2003 року № 325 (Офіційний вісник України, 2003 р., № 36, ст. 1953) з наступними змінами (далі – Положення, затверджене Постановою № 325), пункту 3.2 глави 3 Положення про порядок здійснення банками України вкладних (депозитних) операцій з юридичними і фізичними особами, затвердженого Постановою Правління Національного банку України від 3 грудня 2003 року № 516 (Офіційний вісник України, 2004 р., № 1, ст. 8) з наступними змінами (далі – Положення, затверджене Постановою № 516), абзацу п’ятого пункту 8 розділу I, пункту 1.1 глави 1 розділу IV Інструкції про ведення касових операцій банками в Україні, затвердженої Постановою Правління Національного банку України від 1 червня 2011 року № 174 (Офіційний вісник України, 2011 р., № 51, ст. 2046) з наступними змінами (далі – Інструкція), щодо „роз’яснення права вкладника на отримання пені в

разі порушення з боку банку зобов'язання здійснити переказ коштів в контексті видачі їх через касу відділення банку за банківським вкладом, який здійснений у банківському металі та який знаходився при зверненні з письмовою заявою уже на поточному рахунку вкладника“.

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначених положень національного законодавства Нечпай В.П. обґрунтовує їх неоднозначним, на його думку, застосуванням судами України під час розгляду справ стосовно сплати банком пені за порушення строків виконання доручення клієнта на переказ коштів, що призвело до порушення його конституційних прав.

На підтвердження фактів неоднозначного застосування положень пункту 1.24 статті 1, пункту 32.2 статті 32 Закону Нечпай В.П. надав копії:

– рішень Роменського міськрайонного суду Сумської області від 4 жовтня 2012 року у справі № 1815/2671/2012, від 26 грудня 2012 року у справі № 1815/4624/2012;

– рішень апеляційного суду Сумської області від 11 травня 2011 року у справі № 22-ц-593/2011, від 18 грудня 2012 року у справі № 2-2671/12;

– ухвали апеляційного суду Сумської області від 12 березня 2013 року у справі № 1815/4624/2012;

– ухвал Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 5 жовтня 2011 року у справі № 6-20055св11, від 12 квітня 2013 року у справі № 6-2694св13, від 30 травня 2013 року у справі № 6-9737св13, від 15 липня 2013 року у справі № 6-28679зп13.

2. Конституційний Суд України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Третьою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 30 січня 2014 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного

застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

За правовою позицією Конституційного Суду України під неоднозначним застосуванням положень Конституції України або законів України необхідно розуміти різне застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України, іншими органами державної влади за однакових юридично значимих обставин (абзац третій пункту 3 мотивувальної частини Ухвали Конституційного Суду України від 12 травня 2010 року № 31-у/2010).

Аналіз змісту судових рішень, наданих автором клопотання, дає підстави вважати, що вони приймалися за різних юридично значимих обставин. Так, у справах, де однією із сторін був Нечпай В.П., суди розглядали спори щодо стягнення пені та відшкодування шкоди, заподіяної неповерненням грошових коштів за договорами банківського вкладу (депозиту), внесених у банківському металі. Разом з тим у інших справах суди розглядали спори стосовно стягнення пені та відшкодування шкоди, заподіяної неповерненням грошових коштів за договорами банківського вкладу (депозиту), внесених у іноземній валюті – доларах США. Таким чином, у долучених до конституційного звернення судових рішеннях відсутнє неоднозначне застосування положень пункту 1.24 статті 1, пункту 32.2 статті 32 Закону.

Автор клопотання також не зазначив, які саме його конституційні права та свободи були порушені або можуть бути порушені через неоднозначне застосування судами України приписів пункту 1.24 статті 1, пункту 32.2 статті 32 Закону.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині за пунктом 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. У конституційному зверненні Нечпай В.П. просить дати офіційне тлумачення положень пункту 1.24 статті 1, пункту 32.2 статті 32 Закону у взаємозв'язку з окремими приписами Декрету, Положення, затвердженого Постановою № 325, Положення, затвердженого Постановою № 516, Інструкції. Проте відповідно до пункту 2 частини першої статті 150 Конституції України до повноважень Конституційного Суду України належить офіційне тлумачення лише Конституції України та законів України.

Отже, наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянина Нечпая Володимира Петровича щодо офіційного тлумачення положень пункту 1.24 статті 1, пункту 32.2 статті 32 Закону України „Про платіжні системи та переказ коштів в Україні“ від 5 квітня 2001 року № 2346–III з наступними змінами у взаємозв'язку з положеннями статті 16 цього закону, пункту 1 статті 1 Декрету Кабінету Міністрів України „Про систему валютного регулювання і валютного контролю“ від 19 лютого 1993 року № 15–93 з наступними змінами, пункту 3.2, підпункту „а“ пункту 3.10 розділу III, пункту 5.5 розділу V Положення про здійснення операцій з банківськими металами, затвердженого Постановою Правління Національного банку України від 6 серпня 2003 року № 325 з наступними змінами, пункту 3.2 глави 3 Положення про порядок здійснення банками України вкладних (депозитних) операцій з юридичними і фізичними особами, затвердженого Постановою Правління Національного банку України від 3 грудня 2003 року № 516 з наступними змінами, абзацу п'ятого пункту 8 розділу I, пункту 1.1 глави 1

розділу IV Інструкції про ведення касових операцій банками в Україні, затвердженої Постановою Правління Національного банку України від 1 червня 2011 року № 174 з наступними змінами, на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України“, та непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ